

05 Rода păcii

05 Rода păcii

Este timpul acum să aruncăm o privire asupra ultimei părți din viața lui Iacov și asupra roadelor pe care educația Duhului Sfânt le-a lucrat în el. Încă de când l-a întâlnit pe Esau, Iacov era schimbat. Nu mai era așa de sigur ca înainte, ci șovăielnic; nu știe ce să facă, cu toate că, se înțelege, mai păstrează încă o bună parte din vechea lui ființă. La Geneza 33.4 ni se spune că a plâns. Iacov nu plângea așa de ușor. Oamenii care fac planuri multe nu pot să plângă așa de ușor, dar întâlnirea cu Dumnezeu la Peniel îl slăbise. La Peniel, lui Iacov i se schimbaseră numele și, după cum vedem, lucrul acesta se repetă la Betel. Între cele două întâlniri a fost o vreme de slăbire și de rătăcire; lucrul acesta se întâmplă adesea după ce Dumnezeu ne-a atins: trebuie să învățăm a trăi cu Dumnezeu în chip reținut și cu foarte multă prudență, iar lecția aceasta nu este ușoară. Penielul este întruparea slăbiciunii, Betelul, cea a curăției. Între Peniel și Betel trecem printr-un oraș străin, Sihem. Suntem slabi și nu stim bine dacă, mergând mai departe, nu ne așteaptă noi căderi. Dar, mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, El Și-a început lucrarea; temelia este pusă. Nu mai este posibil acum să mai existe vreo piedică? Învățăm mereu, dar, într-un anumit punct trebuie să învățăm pentru noi înșine lecția aceea fundamentală, după care nimic nu mai poate rămâne neschimbat. Din punctul acesta începe o cunoaștere a lui Dumnezeu pe care noi nici nu o visasem până atunci. Cu această cunoaștere ajungem la o nouă experiență lăuntrică în ce privește trupul lui Hristos care ne pune în legătură și ne pune în posesia a tot ce-i aparține acestui trup. În el se descopere roada Duhului Sfânt care lucrează în noi. De la Betel, Iacov a venit la Isaac, tatăl său, la Mamre, la Chiriath-Arba (Hebron), unde locuiseră Avraam și Isaac (Geneza 35.7). Hebron înseamnă „părtașie”, schimb reciproc, un loc unde nu se poate face nimic individual sau în chip izolat. Câtă vreme Dumnezeu n-a terminat cu firea noastră pământească, nu putem avea simțiri potrivite pentru părtașie. Găsim ușor și natural să călătorim singuri. Dar acum recunoaștem importanța părtașiei. Părtașia înseamnă, între altele, că suntem gata să-L primim pe Hristos în alții. Alți credincioși ni-L prezintă pe Hristos și eu sunt gata să-L primesc, adică să-L văd în ei, să-mi vorbească prin gura lor etc. Aceasta este o învățătură foarte importantă, pentru că există unii învățători care predică întruna altora, dar ei nu sunt dispuși și să primească ceva de la alții. Dacă eu sunt un astfel de om, atunci în mod sigur am nevoie să trăiesc „Penielul” meu. Numai după aceea pot merge la Betel și la Hebron. Dar când am ajuns acolo, știm până-n adâncul inimii că nu putem trăi fără alții, că în noi înșine n-avem nici o temelie pe care să putem sta.

Trupul lui Hristos este o realitate dumnezeiască, așa cum un mădular al trupului nostru nu poate fără celelalte și după cum ochiul nu poate spune mâinii: „N-am trebuință de tine”. Capul nu se poate lipsi de picioare. Trupul lui Hristos este un domeniu de dependență reciprocă.

Cât de important este, deci, că Iacov a ajuns în cele din urmă la Hebron și a restabilit părtașia cu ai săi. Aceasta nu înseamnă că, după experiența Penielului, Iacov nu mai avea nevoie de educația lui Dumnezeu. Avea foarte mare nevoie și a căpătat-o mai departe. În Sihem a ajuns să-și pună viața în primejdie (35.30). La Betel a murit Debora, doica Rebecii (35.8). Pe drum, la Betleem, i-a fost luată Rahela lui iubită (35.19). Și mai multă durere a avut Iacov în Eder cu fiii săi și chiar cu Ruben (35.22). A ajuns la Hebron și a găsit pe mama sa moartă și tot acolo a murit și Isaac (35.29). Dumnezeu îi făcea educația lui Iacov și a făcut din el un cu totul alt om. De la Geneza 37 ni se prezintă cele mai bune vremuri ale lui Iacov. În timpul celor treizeci de ani care au urmat a fost copleșit de bunătăți. Nu trebuie să privim ultimele lui zile ca pe o perioadă de coborâre. În mod sigur n-a fost așa. Și tot așa se poate spune despre ultimele zile ale apostolilor Petru, Pavel și Ioan. În Vechiul Testament ultimele zile ale lui Solomon au fost o perioadă decadentă, dar aceasta nu poate fi un exemplu pentru alții. Sfârșitul lui David a fost mai bun decât începutul, pentru că a făcut planurile și pregătirile pentru zidirea Templului. Tot așa Iacov, în ultimii săi ani, a fost un om deosebit de plin de har și vrednic de iubire. Dacă comparăm sfârșitul lui cu al lui Avraam și al lui Isaac, trebuie să constatăm că sfârșitul lui a fost cel mai bun. Întâiașii lui putem spune că au dispărut, pe când Iacov a adus roadă. Dumnezeu S-a desoperit în omul acesta, care promitea așa de puțin.

De la Geneza 37, adică din vremea când Iosif avea 17 ani, Iacov a intrat în culisele istoriei. Până atunci el stătuse întotdeauna pe primul plan, fusese mereu activ, ca și cum ar fi fost mânat de un motor lăuntric: avea întotdeauna un plan și i se părea că dispune întotdeauna de rezerva de putere necesară ca să-l poată îndeplini. Chiar din clipa nașterii, nimeni n-a putut să-i frâneze continua sa activitate. Dar când a ajuns la Hebron s-a oprit. Uneori și după aceea mai vorbea ori mai făcea câte ceva, dar acestea erau exerciții. Nimic nu-l mai mâna spre activitate neobosită. Dacă ne gândim cum era Iacov înainte să ne amintim că nu era în stare să scape singur de pornirea la acțiune acesta este un fapt remarcabil.

Isaac îl înfățișează pe Hristos, dar Iacov este tipul omului firesc. De aceea trebuie ca Iacov să pună stavilă imboldului său năvalnic spre activitate. Puterea spirituală de felul celei a lui Isaac trebuie să crească, dar puterea firească trebuie să se potolească. Iacov a trecut acum în umbră; activitatea cărnii trebuie să înceteze, dacă Dumnezeu Și-a făcut lucrarea. Iacov, care înșela și plănuia totul mai înainte, se iubea numai pe sine și nu-i păsa de alții. El nu radia iubire. Dar de la moartea Deborei a simțit toate grijile și durerile familiale. Toți aceia pe care-i iubise au murit. În Hebron rămâne singur. Până și fiul său cel mai mare s-a purtat urât față de el. Ii rămăsese doar Iosif.

Dar Iacov începuse să iubească. Se maturizase și se dezghețase lăuntric. Se gândea la binele fiilor săi, se chinuia din pricina lor și suferea de felul cum le mergea. Voia să știe ce fac și pentru aceasta a trimis pe Iosif la ei. Atunci a dispărut și Iosif, iar Iacov avea toate motivele să creadă că a murit. El a zis: „Este haina fiului meu! O fiară sălbatică l-a mâncat! Da, Iosif a fost făcut bucăți” (37.33). Încetul cu încetul pierduse tot ce a iubit, iar acum se rupsesse și ultima legătură dintre el și Rahela. „Toții fiii și fiicele lui au venit ca să-l mângâie, dar nu voia să primească nici o mângâiere, ci zicea: „Plângând mă voi coborî în locuința morților la fiul meu”. Și plângea astfel pe fiul său” (37.35). Nici o altă expresie din istoria vieții lui Iacov nu este așa de zguduitoare ca aceasta.

Au trecut 13 ani. Iosif a ajuns deja puternic în Egipt și Iacov a trecut iarăși prin greutăți. Venise foametea și toată bogăția lui era formată din turmele pe care le avea. Deci s-a dus acum bogăția lui pământească. Mai era o ființă pe care o iubea: fiul cel mai mic (42.13), care-l luase locul lui Iosif și rămăsese cu tatăl său.

Numai micul Benjamin îi mai rămăsese tatălui, și era mai drag decât toți ceilalți, dar tot nu-l înlocuia pe Iosif care dispăruse.

Când toți copiii au trebuit să călătorească a doua oară în Egipt, ca să cumpere de mâncare, Simeon a fost oprit drept garanție și ei nu puteau să se reîntoarcă în Egipt fără a aduce cu ei pe Benjamin. Se simte din cuvintele lui Iacov tragedia lui adâncă: „Voi mă lipsiți de copii; Iosif nu mai este, Simeon nu mai este și vreți să-l luați și pe Benjamin. Toate acestea pe mine mă lovesc!” (42.36). Așa arată acum omul care a stat sub disciplina mâinii lui Dumnezeu și a fost schimbat într-un tată plin de iubire și de simțire adâncă.

Dar a venit vremea când Benjamin, ultima lui mângâiere, a trebuit să plece. Și în locul acesta (Geneza 43) Iacov este iarăși numit cu numele său Israel: „Atunci Israel, tatăl lor, le-a zis: „Fiindcă trebuie, faceți așa. Luați-vă în saci ceva din cele mai bune roade ale țării, ca să duceți un dar omului aceluia și anume: puțin leac alinător și puțină miere, mirodenii, smirnă, fisticuri și migdale. Luați cu voi argint îndoit și duceți înapoi argintul pe care vi-l puseseră la gura sacilor; poate că a fost o greșeală. Luați și pe fratele vostru, sculați-vă și întorceți-vă la omul acela” (43.11-13). Așa vorbește un om care a ajuns slab și nesigur și care dă atenție sfatului fiilor săi. În propunerile acestea, el nu mai repetă tactica veche pe care obișnuia s-o folosească în trecut, ci dă la iveală politețea și prietenia maturității și a experienței. „Dumnezeul cel atotputernic să vă facă să căpătați trecere înaintea omului aceluia și să lase să se întoarcă împreună cu voi pe celălalt frate al vostru și pe Benjamin” (43.14). Pentru prima dată vorbește Iacov acum astfel și folosește numele lui Dumnezeu, pe care îl aflase la Betel. Ce mare schimbare s-a făcut în el! „Iar eu, dacă trebuie să fiu lipsit de copiii mei, lipsit să fiu”, spune el și are nădejdea că Dumnezeu totuși își va arăta harul. Dacă ne cunoaștem pe noi înșine și privim la cunoștința lăuntrică a lui Iacov, atunci vedem bine ce a făcut Dumnezeu cu el. Iacov încă n-a ajuns în perioada cea mai bună a vieții sale și anume la cei 17 ani din Egipt, dar roadele încep să se arate.

În sfârșit, fiii se întorc cu știrea despre Iosif: „Iosif trăiește și el cârmuiește toată țara .Egiptului” (45.26). Iarăși Iacov se comportă ca Israel. Dacă s-ar fi întâmplat lucrul acesta cu 20 de ani mai înainte, Iacov și-ar fi blestemat fiii, că-1 înșelaseră tot timpul acesta. Dar acum a ajuns la maturitate, acum strălucește în el blândețea. Și Israel a zis: „Destul. Fiul meu Iosif tot mai trăiește. Vreau să mă duc să-l văd înainte de moarte!” Făcuse experiențe adânci. Dar cu toate că inima lui de tată dorea să se ducă la fiul său Iosif, totuși îi era frică (46.1). Avraam mersese în Egipt și acolo căzuse în păcat. Și Isaac fusese pe drumul Egiptului și-i fusese interzis să meargă acolo. Putea Iacov, fie chiar și din pricina lui Iosif, să meargă în Egipt? Iubirea firească pentru fiul său nu putea să stea în calea planului de mântuire al lui Dumnezeu. Astfel s-a oprit la jumătatea drumului și aici Iacov este pentru prima dată un exemplu luminos pentru noi. A venit la Beerșeba și a adus jertfă Dumnezeului său Isaac. A pus totul pe altar. „Dacă trebuie să merg ori să nu merg, hotărârea este în mâna Ta, Dumnezeule, căci al Tău sunt”. Așa stă el acum înaintea lui Dumnezeu.

Și Dumnezeu i-a răspuns: „Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul tatălui tău. Nu te teme să te cobori în Egipt, căci acolo te voi face să ajungi un neam mare. Eu însumi Mă voi coborî cu tine în Egipt și Eu însumi te voi scoate; iar Iosif îți va închide ochii” (46.34). Acel „nu te teme” ne arată frica lui Iacov. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru aceasta! Căci lucrul acesta ne arată de asemenea cât de adânc lucrase Dumnezeu cu el. Prin teama aceasta el arată că se maturizase mai mult decât Avraam și Isaac. N-a fost nevoie să i se poruncească să se oprească la Beer-Șeba. Iacov însuși și-a întrerupt călătoria și locul lui era acum la altarul de jertfă. În versetele acestea vedem cu totul un alt om. Acum îl stăpânească principii duhovnicești; nu se mai gândește numai să se mulțumească pe el însuși.

În sfârșit, a ajuns în Egipt. Iosif a adus pe tatăl său Iacov și l-a înfățișat înaintea lui Faraon. Și Iacov a binecuvântat pe Faraon. Faraon l-a întrebat pe Iacov: „Care este numărul zilelor anilor vieții tale?” Iacov a răspuns: „Zilele anilor vieții mele sunt 130 de ani. Zilele anilor vieții mele au fost puține și rele și n-au atins zilele anilor vieții părinților mei în timpul călătoriei lor. Iacov l-a binecuvântat pe Faraon și a plecat dinaintea lui” (47.7-10). Ce tablou! Poate exista ceva mai bun? Ce a ajuns Iacov? Chiar Iosif era în Egipt mai mic decât Faraon și Iacov nu era în realitate decât un refugiat! Chiar viața lui depindea de Faraon. El era binefăcătorul lui. Cu mulți ani înainte, Iacov îl numise pe fratele său Esau „Domn”. Dar acum? Acum el îl binecuvânta pe Faraon. Dar fără îndoială „că cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare” (Evrei 7.7). Iacov știa că el este cel mai mare, pentru că trăia acum cu totul într-o altă lume, într-o lume în care el stătea înaintea lui Dumnezeu. Faraonul Egiptului era atunci cel mai mare stăpânitor de pe pământ. Nici un popor de pe pământ nu era mai puternic decât poporul egiptean și de aceea n-am fi putut să-l învinuim dacă ar fi luat înaintea lui Faraon o atitudine servilă. Dar falsă supunere pierise de la el; stătea acum pe o nouă temelie și a binecuvântat pe Faraon. În același fel apostolul Pavel a îndrăznit să-și exprime bunele lui dorințe pentru binele duhovnicesc al împăratului Agripa: „Să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci toți cei ce mă ascultă astăzi să fii așa cum sunt eu, afară de lanțurile acestea” (Fapte 26.29). „În afară de lanțurile mele, fericirea mea este mai mare decât a ta, da, decât a ta, împărate!”

„Puține și rele au fost zilele mele”. Iacov simțea că viața nu fusese ceea ce se așteptase el. Încă odată l-a binecuvântat pe Faraon și apoi s-a retras în liniște. Ce smerit a devenit bătrânul acesta! I-ar fi fost ușor să tragă foloase de pe urma poziției pe care o ocupa fiul lui, Iosif. Dar el nu mai urmărea asemenea lucruri. A rămas în umbră și numai acolo trebuie să-l căutăm; pe primul plan nu-l mai găsim. Iacov cel dinainte ar fi dorit, cu prilejul acesta, să câștige vază și faimă și nu se știe ce-ar fi ieșit din aceasta. Dar iată că în el s-a înfăptuit scopul lucrării lui Dumnezeu care este de cea mai mare valoare înaintea Lui.

Iacov a mai trăit încă 17 ani, în care se pare că nu s-au întâmplat multe lucruri, totuși, de acum el face progrese și se situează într-o tot mai strălucitoare lumină. Facă Dumnezeu ca fiecare din noi să aibă un asemenea sfârșit

„Când Israel s-a apropiat de clipa morții, a chemat pe fiul său Iosif și i-a zis: „Dacă am căpătat trecere înaintea ta, pune, rogu-te, mâna sub coapsa mea și poartă-te cu bunătațe și credincioșie față de mine; să nu mă îngropi în Egipt. Ci când mă voi culca lângă părinții mei, să mă scoți afară din Egipt și să mă îngropi în mormântul lor” (Geneza 47.29-30). Lucrul acesta este într-adevăr foarte important. Iacov nu rostește o vorbă asupra felului cum ar vrea să trăiască în Egipt. Arată numai cum vrea să fie îngropat! Moartea și înmormântarea lui erau legate de făgăduința țării, de legământ și de împărăția lui Israel. Lucrurile din jur nu-l interesau. Îl impresiona numai nevăzutul. Iacov cel dinainte fusese tare și aspru. Îl mustrase pe Iosif chiar și pentru visele lui (Geneza 37.10). Acum, după 30 de ani, spune către propriul său fiu: „Te rog, dacă am căpătat trecere înaintea ta ...” Aceasta nu este o poruncă, ci bunătațe adevărată. Și Iosif a răspuns: „Voi face după cuvântul tău. Iacov a zis: „Jurămii”. Și Iosif a jurat. Apoi Israel s-a plecat cu fața pe căpătâiul patului” în adorare. În Noul Testament (Evrei 11.21) se spune că s-a închinat rezemat pe vârful toiagului. Era acum infirm, un călător.

Să ascultăm la sfârșit amintirile unui om bătrân. Este izbitor când vedem despre ce își aduce aminte Iacov. „Dumnezeul cel atotputernic mi S-a arătat în Luz, în țara Canaanului și m-a binecuvântat” (Geneza 48.3). La întoarcerea mea din Padan-Aram, Rahela a murit pe drum lângă mine, în țara Canaan, la o depărtare bunicică de Efrata; și am îngropat-o acolo pe drumul care duce la Efrata sau Betleem (48.7). Își aduce aminte de legământul c Dumnezeu cel atotputernic și își amintește d durerea lui, că aceea pe care a iubit-o atât d mult a murit înainte de a fi

atins împreună ținta. În sfârșit, urmează binecuvântarea fiila lui Iosif. Israel și-a întins mâna dreaptă și pus-o pe capul lui Efraim, iar mâna stângă pus-o pe capul lui Manase; înadins și-a încrușat mâinile astfel, pentru că Manase era ce dintâi născut. Când Iosif s-a opus, crezând că tatăl său a greșit și când a apucat mâna tatălui său, ca s-o ia de pe capul lui Efraim și s-i îndrepte pe al lui Manase, tatăl nu s-a lăsa corectat, ci a zis: „Știu, fiule, știu”. Iată că i vedem mai crescut duhovnicește decât era tatăl său, Isaac. Isaac, când a binecuvântat pe cel mai mic, a făcut lucrul acesta fără să știe, dar Iacov știa bine ce făcea. Amândoi erau orbi; dar Isaac suferea atunci de orbire lăuntrică. Despre Iacov nu se mai poate spune lucrul acesta. Vederea lui duhovnicească biruia slăbiciunii trupului. Fratele lui mai mic va fi mai mare decât el și sămânța lui va ajunge o cetate de neamuri. Geneza 49 ne redă, în sfârșit, profețiile lui Iacov asupra fiilor săi. Iacov era cu devotament un profet care dobândise darul de a privi în planul lui Dumnezeu. În privința aceasta a fost mai mare decât Avraam și Isaac. Dar cel mare preț a plătit el ca să ajungă profet! El îi fost nevoit să se atingă de trecutul copiilor săi! Aceasta l-a făcut să piardă unele simpatii și înțelegeri, lucruri pe care Iacov cel dinaintea nu le cunoscuse.

În Sihem a fost multă amărăciune în cuvintele lui față de Simeon și Levi: „Voi m-ați nenorocit, făcându-mă urât locuitorilor țării, cananiților și fereziților. N-am sub porunca mea decât un mic număr de oameni, și se vor strânge împotriva mea, mă vor bate și voi fi nimicit, eu și casa mea” (34.30).

Versetele 5-7 al capitolului 49 ne arată că răzbunarea lui personală dispăruse și că numai păcatul îl îndurera. „Nu vreau să întrezăresc sufletul meu la sfaturile lor. Nu vreau să se unească duhul meu cu duhul lor”. Cele mai adânci temeiuri îi fuseseră curățite, ca să poată lua parte la suferința lui Dumnezeu din pricina păcatului. Să se observe iarăși încrederea pe care, după descrierea răzvrătirii viitoare, o exprimă prin cuvintele: „În ajutorul Tău nădăjduiesc, Doamne” (Geneza 49.18).

La început, Iacov era un om care nu dădea nici o speranță. În Sfânta Scriptură ne este descrisă viața lui de la naștere până la moarte. Spre mirarea noastră, descoperim că omul acesta, care promitea așa de puțin, a fost transformat în „Israelul” lui Dumnezeu. La sfârșitul vieții lui Iacov, în persoana acestui prinț al lui Dumnezeu luase deja ființă împărăția lui Israel. Dacă Dumnezeu a putut să facă din Iacov astfel de vas de cinste spre gloria Lui, cu siguranță că are și pentru noi un plan tot așa de bun. În Galateni 6.16, apostolul Pavel folosește expresia: „Israelul lui Dumnezeu” pentru încredințarea poporului lui Dumnezeu și ne arată prin aceasta că Israel însuși este un prototip al Bisericii. „Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeul părinților voștri, a proslăvit pe robul Său Isus” așa vorbește Petru. El arată că minuni se pot face în Numele lui Isus, prin harul dumnezeiesc. Da, Dumnezeu vrea ca poporul Lui, ca noi, toți, să-L cunoaștem ca pe Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov. El este cert apoi să fim oameni a căror lucrare și putere și pornească de la Tatăl, să fim plini de bogățiile lui. Căci El ca, prin noi, să desăvârșască o mare lucrare, să aducă la îndeplinire un mare plan de mântuire pentru oameni.

clickbible.org